

грѣшенъ човѣкъ, когото всичкитѣ познавахъ, какво живѣяше беззаконно; той са зовеше *Рихардъ*. Слѣдъ неговата смърть всичкитѣ му съсѣди, спорѣдъ обичая си, сѣ изпълнявахъ своята длѣжностъ за *Рихардовата душа*; само единъ богатъ скъперникъ перачеше да са покори на тѣхния обичай и не даваше нищо за *Рихардовата душа*, но напротивъ думаше: »нѣкой си живѣялъ нерадиво и грѣшно, лѣкъ азъ да раздавамъ отъ имота си за неговата душа; да е живѣялъ добро и праведно, що съмь сега азъ виноватъ да си прахосвамъ имането, за нѣкого си, че билъ умрѣлъ непокаянъ? Ако имамъ, то са трудя и мѣкя да си спечеля и за то го имамъ. Рихардъ да не е живѣялъ тѣй грѣшно, и да не са е излѣгалъ *като бедеръ*, но да е печелилъ, та сега отъ неговото да даватъ милостяна за душата му: който желае да му е добръ прѣзъ живота и слѣдъ смъртѣта, той да си отваря очитѣ.« Тѣзи и много други са одумваше онзи богатъ човѣкъ, който не даваше ни за живо ни за умрѣло. Право е казано въ поговорката: *колкото повече забогатява единакъ човѣкъ, толкось немилостивъ и скъперникъ бива.*

Като са измина доволно врѣме отъ като бѣше умрѣлъ *Рихардъ*, и тойзи скъперникъ неподаде нищо за душата му, но юще мѣмрѣше, всичкитѣ селене го умразихъ, защото имъ разваляше добрия обичай. А то да имало въ селото имъ и други мързеливъ, който отка изѣде и довѣрши сичкото си останало отъ баща му имане, хвана да мисли какво да прави и какъ да са прѣхрани, безъ да работи или да са потруди баремъ за слѣпото си гърло. Най-сѣтнѣ измисли да направи една работа: Той купува нѣколко лакте платно, отъ което си скърпи дълга риза съ високъ качуль на главата си. Сега той отива нощемъ въ двора на богатия, дѣто са расхождаше, а кучетата го лаяхъ; защото бѣлото платно не само че го показваше, като плашило, но юще шумульше (то бѣше кораво—*чиришилля*.) Онзи го глѣда прѣзъ прозорцитѣ, чюди са и